

Beslød, hvortil den oprindelig var fastsat, og derpaa siden 1864 med et Beslød, som er en halv Gang højere end dette. Den nævnte Lov har ved Siden af de gode Sider, som den utvivlsomt har, tillige adskillige Ulemper, som under Industriens fremadskridende Udvikling ere blevne mere og mere følelige, og disse Ulemper have ikke ligget deri, at Skatten skulde have været opkrævet med et for høit Beslød — jeg tror ivertimod, at man maa erkjende, at den Skat, der hos os er lagt paa Brændevin, er, under alle Hensyn, saavel til Gjenstandens egen Værdighed, som til, hvad der i saa Henseende finder Sted i andre Lande, hvormed vort Land nærmest kunde sammenlignes, særdeles moderat. — men de Ulemper, der have været forbundne med denne Skat, have fornemlig vist sig deri, at Skatten efter den hele Maade, hvorpaa den var anlagt, har udøvet en uheldig Indflydelse paa denne i saamange Henseender vigtige Industri. Thingets ærede Medlemmer ville erindre, at Brændevins skatten hos os ikke hviler paa selve Produktet, nemlig paa Brændevinen, paa den Mængde af Brændevin, som produceres af Brændevinsbrænderen, i Forbindelse med dens Styrke, men at den hviler paa Størrelsen af et Kar, som han bruger til sin Brændevinsproduktion, og som beskattes hver Gang, Karret fyldes med den Substant, i hvilken den vigtigste Akt af Brændevinsproduktionen gaar for sig. Denne Akt er Gjæringen, hvortil den saakaldte Mæsse bringes. Mæsse frembringes jo hos os stadig derved, at et Stof, som indeholder Mel, enten det nu er af Korn eller Kartofler, ved Til sætning af Malt eller paa anden lignende Maade bringes til at forvandle sig til Sukker; denne sukkerholdige Substant kaldes Mæsse, og denne Mæsse bliver i et eget Kar, som kaldes Mæssekarret, men som man rettere maatte kalde Gjæringsskarret, bragt i Gjæring. Paa dette Kar hviler altsaa Skatten; hver Gang Karret fyldes med Mæsse, udredes der en Afgift af 1 Rd. for hver Tønde, som dette Kar indeholder. Følgen heraf er, som let vil ses, at Brændevinsbrænderen ikke betaler Afgift efter den Mængde Brændevin, han producerer, men efter den Mængde Mæsse, han bringer i Gjæring, og det kommer ham

altsaa an paa af en vis Mængde Mæsse at faa saameget Brændevin ud, som muligt. Selv om han maa afse noget af det Udbytte af Brændevin, som han ellers kunde faa af sit Korn, saa vinder han igjen paa Skatten, naar han kan opnaa, at hans Mæsse ikke indtager et større Rum, end høist nødvendigt. Det vil let indses, at dette bringer Brændevinsbrænderen til at gjøre sin Mæsse saa tyk som muligt, det vil sige lade den indeholde forholdsvis saameget Korn og saa lidt Vand, som det er muligt, for at Gjæringen overhovedet nogenlunde tilfredsstillende kan gaa for sig. Men nu viser Erfaringen og tillige den videnskabelige Undersøgelse, at dette er til Tab i den Forstand, at, om ogsaa Brændevinsbrænderen gennem Skatten kan se sin Regning ved at handle paa den Maade, saa taber han paa den anden Side derigjennem, at han kommer til at anvende en større Mængde Korn til Produktionen af den samme Mængde Brændevin, end han ellers vilde være nødt til; den hele Methode fører altsaa til et Tab af en saa værdifuld Artikel, som Korn, som kunde være undgaaet, dersom han havde haft den fuldstændige Frihed til at indrette sin Bedrift paa den hensigtsmæssigste Maade. Ved Siden heraf følger af den nuværende Bestatning; endnu flere andre Ulemper, nemlig dels den, at man for at kunne kontrollere Brændevinsbrænderen er nødt til at foreskrive en Mængde Bestemmelser om Størrelsen og Værdigheden af de Redskaber, som han kan bruge i sit Brænderi, hvoraf altsaa følger, at han ikke kan indrette sit Brænderi paa den Maade, som er den hensigtsmæssigste for at tilvejebringe det bedst mulige Produkt i den størst mulige Mængde, dels en anden Ulempe, som vel hidtil maasse ikke har været meget følt, men som let i en nær Fremtid kan blive følt meget stærkt, den nemlig, at der hertilands ikke kan brændes Brændevin af anden Substant end Mæsse, medens det jo er bekjendt, at der gives andre sukkerholdige Substanter, som i andre Lande bruges med Fordel til Brændevinsbrænding, og som mange kyndige Landmænd anse det for at være af stor Vigtighed, om vi kunde faa indført her i Landet, da de ere af megen Nytte